

Első fejezet

A sötét úrön átsikló Chimaera birodalmi csillagromboló egyetlen társa a Pesitiin messze alatta lévő néma gázóriása volt.

Pellaeon admirális az elülső ablak előtt állva szemlélte a halott bolygót, mikor Ardifff kapitány a hídra lépett.

– Jelentés Harch őrnagytól, admirális – közölte élénken. – A kalóztámadás során elszenvedett összes sérülést kijavították. A hajó ismét teljes harcértékű.

– Köszönöm, kapitány – biccentett Pellaeon, gondosan elrejtve mosolyát. A Chimaera ellen indított, csúfos kudarccal végződött támadás óta eltelt harminc óra során Ardifff abbéli meggyőződésétől, hogy a rajtaütés az új köztársaságbeli Garm Bel Iblis tábornok műve volt, eljutott addig a gyanúig, hogy szakadár birodalmiak hajtották végre, aztán addig, hogy hasonlóképpen szakadár Lázadók, végül pedig szilárdan hinni látszott abban, hogy egy kalózbandát terhel a felelősség.

Persze akárhogy is, de Ardifffnak ott volt az a harminc óra arra, hogy végiggondolja a lehetőségeket. Bizonyára a technikusok előzetes jelentése a megsemmisített Kaloth csatacirkáló maradványiról is befolyásolta a véleményét.

– A járőröktől érkezett valami hír? – kérdezte Pellaeon.

– Mindössze újabb nemleges válaszok – válaszolta Ardifff. – A rendszerben továbbra sincs semmilyen tevékenységre utaló jel. Ó, igen: bejelentkezett a lopakodó sikló is, amelyet ön a támadók kilépési vektorának követésére küldött. Nem találta meg a nyomaikat.

Pellaeon bólintott. Számított erre – aki megengedhette magának egy csatacirkáló megvételét és fenntartását, az általában ismert egy-két trükköt az elrejtésére is.

– Egy próbálkozást mindenesetre megért – mondta Ardiffnak. – Küldje tovább őket még egy rendszerrel; abból a távolságból még relék nélkül is tudunk kommunikálni. Ha ott sem találnak semmit, rendelje vissza őket.

– Igen, uram – mormogta Ardiff.

Pellaeon anélkül is érezte a másik tétovázását, hogy ránézett volna.

– Van valami kérdése, kapitány? – biztatta.

– Csak ez a kommunikációcsend, uram – vallotta be Ardiff. – Nem szeretem, mikor ennyire el vagyunk vágva mindentől. Olyan, mintha vakok és süketek lennénk. Ószintén szólva, ideges leszek tőle.

– Én magam sem rajongok érte – ismerte be Pellaeon. – A külső univerzummal azonban vagy csak egy birodalmi relén, vagy a Ho-loNeten keresztül léphetünk kapcsolatba; és amint megtesszük, a Coruscanttól kezdve a Bastionig mindenki tudni fogja, hogy itt vagyunk. Ha pedig ez bekövetkezne, nemcsak egy kóbor kalózbanda támadásával kellene szembenéznünk.

És minden esélyét meghiúsítaná annak, tette hozzá magában, hogy nyugodt körülmények között találkozzon Bel Iblisszel. Feltéve, hogy a tábornok hajlandó egyáltalán tárgyalni vele.

– Mindezt megértem, admirális – makacskodott Ardiff –, de gondolt már arra, hogy a tegnapi támadás talán nem egy elszigetelt rajtaütés volt egy elszigetelt birodalmi hajón?

– Azt akarja mondani, hogy talán egy összehangolt támadás része a Birodalom ellen? – vont a föl az egyik szemöldökét Pellaeon.

– Miért is ne? – tette fel a kérdést Ardiff. – Pillanatnyilag hajlandó vagyok elismerni, hogy valószínűleg nem az Új Köztársaság bérelte fel őket. De miért ne kezdeményezhették volna maguk a kalózsok? A Birodalom mindig is keményen bánt a kalózbándákkal. Talán összeálltak néhányan, és úgy vélték, eljött a bosszú ideje.

Pellaeon elgondolkodva végigsimított az ajkán. Első hallásra nevetségesnek tűnhetett a feltételezés – a Birodalom még a halálos ágyán is sokkal erősebb volt annál, hogy bármiféle kalózsövetség eséllyel megtámadhassa. Ez azonban nem feltétlenül jelentette azt, hogy nem is akadhatnak olyan bolondok, akik megpróbálnák.

– Még mindig ott a kérdés, hogy honnan tudtak az ittlétünkről – mutatott rá.

– Még mindig nem tudjuk, mi történt Vermel ezredessel – emlékeztette Ardifff. – Talán ez a kalózsövetség fogta el. Talán beszélt nekik a Pesitiinről.

– Ha megtette, nem a saját jószántából tette – mondta Pellaeon sötéten. – Ha a kalózok elkövették azt, amit el kellett követniük, hogy szóra bírják, a bőrükkel fogom bevonni a Bastion holdját.

– Igen, uram – bólintott Ardifff. – Ezzel azonban ismét visszakanyarodtunk ahhoz a kérdéshez, hogy meddig szándékozik itt maradni.

Pellaeon kinézett az ablakon a csillagokra. Igen, valóban ez a kérdés. Meddig várakozzanak itt, a semmi közepén, reménykedve, hogy megállítható a Birodalom lassú elkopása, s hogy hajdani területeik töredéke felett uralkodva, de sértetlen méltósággal véget vethetnek az Új Köztársaság ellen viselt háborúnak?

S hogy végre békében élhessenek.

– Két hétig – bökte ki végül. – Még két hetet adunk Bel Iblisnek, hogy válaszoljon az ajánlatunkra.

– Még ha az üzenetünk talán el sem jutott hozzá?

– Eljutott – szögezte le Pellaeon határozottan. – Vermel nagyon találékony, hozzáértő tiszt. Akármilyen is történt vele, biztos vagyok benne, hogy előbb teljesítette a küldetését.

– Igen, uram – mondta Ardifff. A hangjából egyértelműen kihalatszott, hogy nem osztja az admirális meggyőződését. – És ha Bel Iblis addig sem bukkan fel?

– Erről majd akkor döntünk! – harapta be az ajkát Pellaeon.

Ardifff tétovázott egy pillanatig, majd fél lépéssel közelebb ment feletteséhez.

– Hát valóban ezt tartja a legjobb esélyünknek, uram? – kérdezte halkán.

Pellaeon megrázta a fejét.

– Nem, kapitány – suttogta. – Szerintem ez az egyetlen esélyünk.

Az ék alakban közeledő Sienar IPV/4 járórhajók az alakzatot tökéletesen tartva kettéváltak, a Relentless birodalmi csillagromboló pedig tovább siklott közöttük, kijelölt bolygó körüli pályája felé.

– Igazán látványos! – morogta Disra moff a mellette álló karcsú férfinak, miközben fülében hallotta szíve dobogását, ahogy átnézett a hídon az elülső ablak keretében csillogó zöldeskék világra. – Remélem, nemcsak azért ráncigált ide, hogy megnézhessem a kroctari védelmi erők csinos manővereit.

– Türelem, excellenciás uram – válaszolta halkán a mellette álló Grodin Tierce őrnagy. – Mint említettem, van egy meglepetésünk az ön számára.

Disra érezte, hogy lebiggyed az ajka. Igen, ezt mondta Tierce. Pontosabban szólva, csak ennyit mondott. Ami pedig Flimet illeti...

Disra az admirális ülése felé pillantott, és érezte, hogy szája még jobban megrándul. Házi szélhámosuk mint valami hamis, aranyozott ékszer ült ott kék sminkjében, vörösen izzó szemimplantjával, fehér főadmirálisi egyenruhájában. Thrawn főadmirális lézerrel metszett, tökéletes utánzata, akinek a színjátékát a Relentless fedélzetén lévő összes birodalmi elhitte, Dorja kapitánytól lefelé.

A gond csak az, hogy az alattuk lévő bolygón egyetlen birodalmi sincs. De még csak a közelben sem. A Kroctar, a Shataum-szektor fővárosa és kereskedelmi központja az Új Köztársaság mélyén helyezkedett el, s ennek megfelelő tűzerő védte. Semmi sem garantálta, hogy lakóinak bármelyikére különösebb hatást gyakorol majd Flim szeme, egyenruhája és színészi képességei.

Márpedig ha nem, akkor a Disra által létrehozott kedves kis triumvirátus komoly bajba kerülhet. Flim hiába nézett úgy ki, mint Thrawn, a taktikai zsenialitása mindössze egy pöcegödörben élő parazitáéval vetekedhetett. A kis csoport katonai agya Tierce, a korábbi rohamosztagos, Palpatine császár testőre volt; és ha Dorja kapitány egy állítólag alacsony beosztású őrnagyot látott volna az állítólag zseniális főadmirálishoz rohangálni a tanácsaival, akkor az egész illúzió úgy pattant volna szét, mint egy szappanbuborék. Akármilyen blöffbe vágott is bele Tierce, annak mindannyiuk érdekében működni kellett.

– Hívás a felszínről, admirális! – kiáltotta a kommunikációs tiszt a bal oldali, süllyesztett futófolyosóból. – Lord Bosmihi elöljáró, az Egyesült Frakciók elnöke az.

– Kapcsolja a hangszóróra, hadnagy – utasította Thrawn. – Lord Bosmihi előjáró, itt Thrawn főadmirális beszél. Megkaptam az üzenetét. Mit tehetek önökért?

– Ők hívtak minket? – suttogta Disra homlokráncolva Tierce-nek. Tierce halvány, ám elégedett mosollyal az arcán bólintott.

– Pszt! – súgta. – Hallgassa csak!

– Üdvözljük, Thrawn főadmirális! – dördült fel a hangszóróban egy orrhagon beszélő idegen hang. – És szívből gratulálunk diadalmos visszatéréséhez.

– Köszönöm – válaszolta Thrawn mézesmázosan. – Bár, ha jól emlékszem, a legutóbbi találkozásunk alkalmával nem volt ennyire lelkes.

– Ah, igen! – nevetett fel gurgulázva az idegen. – Jól emlékszik – ismerte el vidáman. – Akkor még a Birodalom hatalmától való félelem és a beígért jogok csábítása uralkodott felettünk.

– Sokakat megtévesztettek ezek a hazugságok – értett egyet Thrawn. – Azt vehetem ki a szavaiból, hogy a kroctariaknak megváltozott a véleményük?

A kommból visszataszító, ziháló hang hallatszott.

– Láttuk az ígéreték szertefoszlását – bökte ki az előjáró sajnálkozva. – A Coruscant nem képes fenntartani a rendet; nincsenek közös célok, nincsenek egyértelmű struktúrák, nincs fegyelem. A galaxist ezernyi különböző faj cibálja ezernyi különböző irányba.

– Óhatatlanul – bólintott Thrawn. – Palpatine császár elsősorban emiatt teremtette meg az Új Rendet. Így próbálta visszafordítani azt az összeomlást, aminek most ön is a szemtanúja lehet.

– Mégis arra figyelmeztettek minket, hogy ne bízzunk a Birodalom ígéreteiben – kertelt Bosmihi. – A Birodalom története egyenlő a nem emberi fajok brutális elnyomásával.

– Úgy érti, Palpatine uralkodásának története – helyesbített Thrawn. – A Birodalom azóta megszabadult az önpusztító, idegenellenes szélsőségektől.

– Az ön főparancsnoksága valamelyest alátámasztani látszik ezt – válaszolta Bosmihi óvatosan. – Ennek ellenére mások azt állítják, hogy ezek a szélsőségek még mindig léteznek.

– Sokan, sokfélét hazudnak a Birodalomról – vágott vissza Thrawn. – De nem kell csak az én szavamnak hinnie. Beszéljen a Birodalom

fennhatósága alatt élő tizenöt idegen faj bármelyikével. Ők megbecsülik az általunk nyújtott védelmet és stabilitást.

– Igen... a védelmet – csapott le az elöljáró a szóra. – Azt beszél, a Birodalom gyenge; mégis azt kell látnom, hogy még mindig erős. Milyen biztosítékot nyújtanak a rendszereiknek a biztonságuakat illetően?

– A legjobbat a galaxisban – válaszolta Thrawn; és még Disra is megborzongott a szélhámos hangjában hirtelen, burkoltan felbukkanó hatalomtól és fenyegetéstől. – Én ígérem, hogy bosszút állok azon, aki meg merészelné támadni őket.

A hangszóróban felhangzó hang mintha egy nyelés és egy böfögés keveréke lett volna.

– Értem – mondta Bosmihi komolyan. – Tudom, hogy ez talán váratlan, és elnézését kérem érte... de a Kroctar Népeinek Egyesült Frakciói nevében ezennel kérelmezem a Birodalomhoz való visszacsatolásunkat.

– Visszacsatolás? – szisszent fel Disra. Leesett állal bámult Tierce-re.

– Egy kis meglepetés, excellenciás uram – mosolygott rá Tierce.

– A Birodalom nevében elfogadom a kérelmüket – válaszolta Thrawn. – Bizonyára készen áll már a delegációjuk a részletek meg tárgyalására.

– Ön kiváló ismerője népemnek, Thrawn főadmirális – érkezett a savanyú válasz. – Igen, a delegáció valóban csak az ön jóváhagyására vár.

– Akkor indítsa útnak őket – mondta Thrawn. – Egészen véletlenül Disra birodalmi moff is a Relentless fedélzetén tartózkodik. Mivel ő a politikai ügyek szakértője, ő fogja vezetni a tárgyalásokat.

– Megtiszteltetés, hogy megismerhetjük – felelte Lord Bosmihi elöljáró. – Bár nem hiszem, hogy valóban véletlenül lenne önnel. Köszönöm, Thrawn főadmirális; találkozunk a tárgyalásokon.

– A tárgyalásokon, Lord Bosmihi elöljáró – intett oda Thrawn a kommunikációs tisztnek.

– Az adásnak vége, admirális – jelentette az.

– Köszönöm – emelkedett fel az üléséből komótosan Thrawn. – Egy szakasz TIE elfogóvadász készüljön fel a kíséretadásra. A légkör határánál találkozzanak az elöljáró siklójával, és uralkodóknak járó alakzatot vegyenek fel körülötte. Dorja kapitány, ön személye-

sen fogadja a siklót, és vezesse a küldöttséget a 68-as konferenciaterembe. Disra moff ott fogja várni önöket.

– Értettem, admirális – biccentett Dorja. Lemasírozott a hídról, egy elégedett mosolyt vetett Disra felé elhaladtában, majd belépett a hátsó hídnál várakozó turbóliftbe.

– Azért szólhatott volna – morogta Disra Tierce-nek, ahogy a lift ajtaja bezáródott a kapitány mögött.

A testőr alig láthatóan vállat vont.

– Nem voltam teljesen biztos benne, hogy mit akarnak, mikor hívtak – intett a másik turbólift felé. – De nagyjából erre számítottam. A Kroctarnak számos potenciálisan veszélyes szomszédja van, és a hírszerzés jelentései szerint az Egyesült Frakciókat nagyon elkeserítette a Coruscant döntésképtelensége, meg hogy milyen szoros gyeplővel akarják visszafogni az egyes rendszereken belüli harcokat.

Odaértek a turbólifthez, és beléptek a fülkébe.

– A Kroctar az első – folytatta Tierce, miközben az ajtó becsukódott és elindultak. – De nem az utolsó. Eddig húsz másik rendszertől kaptunk üzenetet, amelyeknek a kormányai azt szeretnék, ha Thrawn admirális beugrana hozzájuk egy kis csevegésre.

– Csak az ellenségeikre akarnak ráijeszteni! – horkant fel Disra.

– Valószínűleg – értett egyet Tierce. – De mit érdekel minket, hogy miért akarnak újra csatlakozni hozzánk? A lényeg az, hogy akarnak, és a megrázkódtatás hullámai egészen a Coruscantig fognak érni.

– Míg csak a Coruscant el nem szánja magát a cselekvésre.

– Ugyan mit tehetnének? – vágott vissza Tierce. – Az alkotmányuk egyértelműen leszögezi, hogy a tagállamok bármikor kiléphetnek.

A turbólift komlinkje felcsipogott.

– Disra moff?

– Igen?

– Önt keresik, excellenciás uram, az Usk-51-es privát, titkos csatornán.

Disrának görcsbe rándult a gyomra. Az az eszement hülye...

– Köszönöm – préselte ki magából, amilyen nyugodtan csak tudta. – Kapcsolja át a 68-as konferenciaterembe, és gondoskodjon róla, hogy nem hallgatják le.

– Igenis, excellenciás uram.

- Az nem...? – ráncolta a homlokát Tierce.
– Dehogynem! – köpte ki Disra. A turbólift ajtaja kitérült...
– Jöjjön velem. Maradjon a kamera látószögén kívül.

Két perccel később már a konferenciaterem bezárt ajtaja mögött álltak. Disra bekapcsolta az asztal közepén álló képernyőt, adatkártyái közül előhúzza a megfelelő kódot tartalmazót, és becsúsztatta a helyére. Lenyomta a hívást fogadó billentyűt...

– Épp ideje! – csattant fel Zothip kapitány villámló tekintettel, dühtől remegő szőke szakállal. – Azt hiszi, nincs más dolgom, csak...?

– Micsoda?! – förmedt rá Disra. Zothip hátrahőkölt, hirtelen zavarában a torkán akadt a szó. – Mi... a... fenét... művel? – folytatta Disra a beállt csendben, úgy köpve a szavakat, mintha rothadt gyümölcsök lettek volna. – Hogy merészel ilyen örült kockázatot vállalni?

– Sose féltse a drágalátos jó hírét – morogta Zothip lassan visszanyerve kezdeti pökhendiségét. – Ha egyszerre ilyen kényelmetlen lett magának kalózokkal szóba állni...

– Nem a kényelmetlenségről van szó – felelte Disra hidegen. – Hanem a kettőnk fejről, és arról, hogy meg akarjuk-e tartani őket. Vagy esetleg nem tud róla, hány relén megy át ez az adás?

– Na, ne vicceljen! – húzta fel az orrát Zothip. – És én még azt hittem, hogy már megint csak a csodálatos birodalmi berendezések ionizálódtak túl! Hol van hát? A hétvégi palotájában számolgatja a pénzét?

– Nem egészen – válaszolta Disra. – Egy birodalmi csillagromboló fedélzetén vagyok.

Zothip arca elsötétült.

– Ha ezzel le akart nyűgözni, akkor próbálkozzon újra. Torkig vagyok a drágalátos csillagrombolóikkal.

– Valóban? – mosolyodott el Disra fagyosan. – Hadd találjam ki! Túl magabiztos volt, nagy mellénnyel rontott Pellaeonra, mire az megtépkedte a farktollait.

– Ne gúnyolódjon velem, Disra! – figyelmeztette Zothip. – Soha ne gúnyolódjon velem! Az a Vaderverte katchin elpusztította egy Kaloth csatacirkálómat és nyolcszáz jó emberemet. De valaki fizetni fog ezért... vagy Pellaeon, vagy maga!

– Ne beszéljen bolondokat! – intette le Disra megvetően. – És ne is próbáljon engem hibáztatni. Figyelmeztettem, hogy ne bocsátkozzon igazi harcba a Chimaerával. Csak annyi volt a dolga, hogy elhitesse vele, Bel Iblis támadta meg.

– És mégis, hogy a fenébe kellett volna csinálnom? – vágott vissza Zothip. – Sértegettem volna a felmenőit? Vagy ősi koréliei átkokat szórtam volna rá?

– Túl merészen csapott le egy birodalmira, és az visszaütött – állapította meg Disra. – Vegye úgy, mint egy fájdalmas, ám hasznos leckét. És reménykedjen, hogy nem kell újra megtanulnia.

Zothip rámeredt.

– Ez fenyegetés akar lenni? – kérdezte fenyegetően.

– Csak figyelmeztetés! – csattant fel Disra. – Az együttműködésünk hatalmas haszonnal járt mindkét fél számára. Nekem alkalmam nyílt megzavarni az Új Köztársaság szállítmányait; maga meg begyűjthette a rakományokat.

– És vállalhattam az összes kockázatot – tette hozzá Zothip.

Disra vállat vont.

– Ennek ellenére elszomorítana, ha ez a kölcsönösen értékes kapcsolat egy ilyen apróság miatt felbomlana.

– Bízson bennem, Disra – mondta Zothip halkán. – Mikor majd felbomlik a kapcsolatunk, sokkal több minden miatt szomorkodhat majd.

– Listát fogok írni róluk – jegyezte meg Disra szárazon. – Most menjen, nyalogassa a sebeit; és legközelebb, ha beszélni akar velem, a megfelelő csatornán tegye. Ez a titkosítás egyike a valaha alkotott legjobbaknak, de hát semmi sem teljesen biztonságos.

– Huh, tényleg ilyen jó? – fintorodott el Zothip gúnyosan. – Ezt jó lesz észben tartani. Szép pénzt kaphatok érte a szabadpiacon, ha egyszer megszorulnék. Majd jelentkezem.

Maga mellé intett, és a képernyő elsötétült.

– Idióta – morogta Disra az üres monitor felé. – Eszement, agyatlan idióta.

Az asztal másik oldalán Tierce összerezzen.

– Bízom benne, hogy a kroctariakkal diplomatikusabb lesz – jegyezte meg.

Disra a képernyőről a testőrré emelte a tekintetét.

– Miért, talán hagynom kellett volna, hogy a vállaimon sírja ki magát? Vagy vigasztaltam volna meg, és ígértem volna neki egy új csatacirkálót?

– A Cavrilhu-kalózok veszélyes ellenségek lehetnek – figyelmeztette Tierce. – Nem katonai értelemben, természetesen, hanem amiatt, amit magáról tudnak.

– Zothip az egyetlen, aki bármit is tud – morogta Disra. Tierce-nek igaza van; valószínűleg jobban meg kellett volna őriznie a higgadtságát. De Zothipnak akkor sem így kellett volna felvennie a kapcsolatot vele, különösen most nem, hogy távol van az irodája jelentette biztonságtól.

Ettől függetlenül nem fogja elismerni Tierce előtt, hogy hibázott.

– Ne aggódjon... túl sokat nyer ő ebből az üzletből ahhoz, hogy egyetlen csatacirkáló miatt felrúgja az egészséget.

– Majd meglátjuk – felelte Tierce gondterhelten. – Ne becsülje le, mi mindenre képesek az emberek büszkeségből.

– Nem teszem – mondta Disra jelentőségteljesen. – Vagy gőgből – tette hozzá.

– Ezzel meg mire akar kilyukadni? – szűkült résnyire Tierce szeme.

– Arra, hogy ez alkalommal túl messzire ment – közölte Disra kifejezéstelen hangon. – Veszélyesen messzire. Ha esetleg elfelejtette volna, Flimnek mindössze az a dolga, hogy lelkesedést öntsön a Birodalom hadseregébe, és szilárdan mögénk állítsa azt. Szó sem volt róla a tervben, hogy nyíltan provokálja az Új Köztársaságot.

– Már mondtam, hogy a Coruscantnak semmi jogi alapja nincs a cselekvésre...

– És azt hiszi, hogy ez majd megállítja őket? – vágott vissza Disra. – Tényleg azt hiszi, hogy majd érdeklük a törvények azokat a rémült idegeneket, akik azt hiszik, hogy Thrawn főadmirális a nyakukban liheg? Már az is nagy hiba volt, hogy hagytam magam rábeszélni, hogy Flim megmutassa magát a diamala szenátornak. De most ez? – intett a bolygó felé.

– A diamala incidenssel pontosan azt értük el, amit akartunk – közölte Tierce hűvösen. – Megdöbbenést és kétségeket keltett, egy kicsit felszította a régi ellentéteket, és elhalkította a Lázadók utolsó csillapító hangjait is.

– Remek; attól eltekintve, hogy ez a kis trükk teljes egészében semmissé tette a másikat – vitatkozott Disra. – Hogyan hihetné bárki is azt, hogy a diamala hazudott, mikor most egy egész bolygó látta Thrawn-t?

– Ah, de hát épp ez a lényeg! – mosolyodott el Tierce. – Nem látta az egész bolygó. Csak az előjáró által kiválasztott küldöttség fog találkozni vele; a többieknek csak az ő szavuk lesz a bizonyíték Thrawn visszatérésére. És mivel az előjáró azt az üzenetet fogja küldeni a szomszédos rendszereknek, hogy Thrawn védelme alatt áll, az ő szavát is ugyanolyan gyanakvással fogadják majd, mint a diamaláét.

– Maga mindent meg tud magyarázni valahogy, igaz? – szűkülte össze Disra szeme. – De valamit elhallgat. Tudni akarom, mi az!

– Ez úgy hangzott, mint egy fenyegetés – húzta fel az egyik szemöldökét Tierce.

– Egy fél fenyegetés volt – pontosította Disra hidegen. – Itt van a másik fele. – Benyúlt a tunikája alá, és elővette az ott rejtgetett apró sugárvetőt.

Esélye sem volt rá, hogy célzásra emelje. A fegyver még félúton sem járt a levegőben, mikor Tierce már a tárgyalóasztalra vetette magát. Az ugrás lendületét kihasználva, fejjel előre, könyökén és a csípőjén siklott Disra felé a lakkozott lapon. Disra reflexszerűen jobbra ugrott, próbált kitérni a felé nyúló kezek elől; de ahogy tovább emelte a pisztolyt, Tierce kinyúlt, és megkapaszkodott az asztal közepén álló képernyőben. A monitort használva forgáspontnak irányt változtatott, és egyben a hátára is fordult, miközben a lábával tovább lendítette magát.

A manőver felkészületlenül érte Disrát. Mielőtt még változtathatót volna az irányzékon, Tierce egyik lába pontosan a pisztoly csövének csapódott, és a fegyver pörögve átrepült a helyiségen.

Disra rogyadozó térdel hátralépett, torkát elöntötte a vereség keserű íze, kezét védekezően maga elé emelte, miközben Tierce leszökkent az asztalról. A moff esélyt kapott rá, hogy kicsavarja a hatalmas terv irányítását a testőr kezéből, és elügyetlenkedte.

Tierce pedig most meg fogja ölni.

Az őrnagy azonban ismét meglepetést okozott.

– Ez rendkívül ostoba húzás volt, excellenciás uram – mondta higgadtan, és a termen átvágva felvette a padlóról a pisztolyt. – A lövések hangja azonnal a nyakára hozott volna egy szakasz rohamosztagost.

Disra óvatosan vett egy mély lélegzetet, és leengedte a kezét.

– Ez fordítva is igaz – préselte ki magából, bár tudta, hogy a testőrnek nem lenne szüksége a zajos, esetlen sugárvetőre, ha meg akarná ölni.

Tierce azonban csak a fejét csóválta.

– Úgy látom, ragaszkodik a félreértéséhez.

– Maga meg ahhoz, hogy a hátam mögött dolgozzon! – vágott vissza a moff. – Egy-két rendszer nem éri meg a kockázatot, hogy a Coruscant elszánja magát a cselekvésre. Mi folyik itt, amiről nem tudok?

Tierce tetőtől talpig végigmérte.

– Rendben van – bólintott végül. – Hallotta már azt a kifejezést, hogy „Thrawn keze”?

– Nem – rázta meg a fejét Disra.

– Nagyon gyorsan válaszolt.

– Már hosszú évek óta dolgoztam ezen a terven, mielőtt maga egyáltalán a képbe került volna – emlékeztette Disra mogorván. – Mindent megkerestem a birodalmi feljegyzésekben, aminek akár a legkevesebb köze is lehetett Thrawnhoz.

– Úgy érti, az Uralkodó titkos állományait is?

– Amint be tudtam hatolni, igen. – Disra homloka ráncokba szaladt, ahogy hirtelen átvillant valami az agyán. – Szóval valójában ezért utazott el a múlt hónapban a Yaga Minorra?

Tierce vállat vont.

– Az elsődleges célom az volt, amiről beszéltünk: hogy az ottani caamasi dokumentumon is végrehajtsam azokat a változtatásokat, amiket ön már elvégzett a bastioni példányon. De ha már úgyis betörttem a rendszerbe, körül is néztem egy kicsit.

– Hát persze – morogta Disra. Tierce természetesen sohasem folyamodna a nyílt hazugság durva eszközéhez, megelégszik azzal, hogy elhallgatja az igazság egy részét. – És mire jutott?

– Semmire – rázta meg az őrnagy a fejét. – A létező birodalmi feljegyzések alapján a kifejezés nem is létezik.

- Akkor miből gondolja, hogy mégis létezett?
Tierce egyenesen a szemébe nézett.
- Abból, hogy magának Thrawnnek a szájából hallottam a Chimæra fedélzetén. A Birodalom végső, teljes győzelmével kapcsolatban. Disra hirtelen fájni kezdett a fűtött teremben.
- Úgy érte, valami szuperfegyver lehet az? – kérdezte óvatosan. – Mint a Halálcsillag vagy a Csillagzúzó?
- Nem tudom – tárta szét a karját Tierce –, de nem hiszem. A szuperfegyverek inkább az Uralkodó vagy Daala admirális stílusához illettek, nem Thrawnéhoz.
- És nagyon jól meg is volt nélkülük – ismerte el Disra. – Ha jobban belegondolok, mindig is jobban érdekelte a hódítás, mint a tömegmészárlás. Mellesleg, ha valóban létezett még egy szuperfegyver, a Lázadók mostanra biztos megtalálták már.
- Ez nagyon valószínű – bólintott Tierce. – Sajnos azonban nem intézhetjük el ennyivel a dolgot. A Thrawn múltjában való vájkálás során nem találkozott véletlenül a Parck és Niriz nevekkkel?
- Parck az a birodalmi kapitány, aki visszahozta a Császárhoz Thrawnt az Ismeretlen Régió egyik lakatlan bolygójáról – válaszolta Disra. – Niriz pedig az Admonitor csillagromboló kapitánya volt, azé a hajóé, amelyen Thrawn pár évvel később elindult az Ismeretlen Régió felé arra az állítólagos térképészeti expedícióra.
- „Állítólagos”?
- Nem kell túlságosan a sorok mögé látni ahhoz, hogy észrevegye az ember: Thrawn beleártotta magát az udvari politikai küzdelmekbe, és megégette a kezét. Mindegy, minek nevezték, az Ismeretlen Régióba való küldése egyfajta száműzetés volt. Ez tiszta és világos.
- Igen, annak idején a Császári Testőrség is erre a következtetésre jutott – mondta Tierce elgondolkodva. – Most már azonban hajlok rá, hogy talán valami többről volt szó. Mindegy, a lényeg az, hogy sem Parck, sem Niriz... és ami azt illeti, az Admonitor sem... nem tért vissza soha többé a Birodalomba. Még akkor sem, mikor Thrawn újra felbukkant.
- Talán meghaltak? – vont vállat Disra.
- Vagy visszatértek ugyan, de elrejtőztek valahol – vetette föl Tierce. – Talán ezt a Thrawn kezét őrzik.

– Ami micsoda? – firtatta Disra. – Azt mondta, nem egy szuperfegyver. De akkor mi?

– Nem azt mondtam, hogy nem szuperfegyver! – tiltakozott az őrnagy. – Csak azt, hogy a szuperfegyverek nem illettek Thrawn stílusához. A magam részéről mindössze két valószínűsíthető lehetőséget látok. Hallott már egy Mara Jade nevű nőről?

Disra eltöprengett.

– Nem hiszem – felelte végül.

– Jelenleg Talon Karrdénak, a csempészeknek dolgozik – mondta Tierce. – A Birodalom fénykorában azonban egyike volt Palpatine legjobb titkosügynökeinek. Úgy hívták, hogy a Császár Keze.

A Császár Keze. Thrawn Keze.

– Érdekes lehetőség – gondolkodott el Disra. – De ha a Kéz egy személy, akkor hol volt az elmúlt évek során?

– Talán ő is elrejtőzött – vélte Tierce. – De a második lehetőség még izgalmasabb. Ne feledjük, hogy Thrawn mindenek felett mesteri stratégia volt. Mi illene jobban a stílusához, mint egy mesteri terv a végső győzelemhez?

– Aminek a Birodalom tízévnnyi vereségei után semmi hasznát nem vehetnénk! – horkant fel Disra.

– Én azért nem írnám le ilyen gyorsan – figyelmeztette Tierce. – Egy olyan stratégia, mint Thrawn, nemcsak a hadihajók számát és az utánpótlási vonalak hosszát veszi számításba egy csata megtervezésénél. Nála mindig nagy szerepet kaptak a geopolitikai viszonyok, a kulturális és pszichológiai vakfoltok, a történelmi ellentétek... és még számos tényező. Olyan tényezők, amiket valószínűleg még most is ki lehet aknázni.

Disra elgondolkodva dörzsölgette a kezét ott, ahol Tierce rúgása fájdalmasan a tenyerének nyomta a pisztoly agyát. Első ránézésre abszurdnak tűnt a dolog.

És mégis, ő maga is olvasta Thrawn sikereinek történetét. Látta a főadmirális zsenialitásának bizonyítékait. Vajon tényleg ki tudott találni egy olyan tervet, ami tíz évvel később, ezernyi vereség után is működik?

– Mi van azzal az öt évre tervezett hadjáráttal, amit az iratai között találtam? – kérdezte. – Elsiklottam volna valami fölött?

– Nem – rázta meg a fejét Tierce. – Már alaposan átnéztem. Mindössze egy durva vázlat arról, mit akart kezdeni a Bilbringi melletti összecsapás után. Ha Thrawn Keze valami mesteri stratégia része, akkor máshol rejtette el.

– Talán Niriz kapitánnyal és az Admonitorral együtt? – vetette fel Disra.

– Talán – vont vállat Tierce. – De az is lehet, hogy a végső győzelem egyvalaki személyében rejlik, s őt nevezi Kéznek. Akárhogy is, van valaki, akinek a birtokában van az, amit mi akarunk.

Disra mereven elmosolyodott. Hirtelen minden olyan világossá vált, mint a fényezett acélüveg.

– Szóval azért parádézik a mi szélhámosunkkal, hogy előcsalogassa ezt a valakit!

Tierce biccentett.

– A körülményeket figyelembe véve azt hiszem, megéri a kockázatot.

– Talán – morogta Disra. – Feltéve persze, ha ez az egész nem csak üres fecsegés volt.

Tierce szája megrándult.

– Több hónapig voltam a Chimaera fedélzetén a főadmirálissal, Disra. Előtte pedig majdnem két évig figyeltem az Uralkodó mellől. Soha nem hallottam tőle olyan ígéretet, amit ne tudott volna teljesíteni. Ha azt mondta, hogy Thrawn Keze a kulcs a végső győzelemhez, akkor az. Erre mérget vehet.

– Bízunk benne, hogy akárkinél is van ez a kulcs, hamarabb előbújik a rejtekhelyéről, mint ahogy a Coruscant elég ideges lesz ahhoz, hogy cselekvésre szánja el magát – mondta Disra vészjóslóan. – És most hogyan tovább?

– Maga először is felkészül arra, hogy újra a Birodalom fennhatósága alatt üdvözölje a kroctariakat – jelentette ki Tierce. Disra sugárvetőjét az asztalra téve elővett egy adatkártyát a zubbonya zsebéből, és letette a fegyver mellé. – Itt van egy rövid összefoglaló az érintett fajokról és Lord Bosmihi előljáróról – folytatta, az ajtó felé indulva. – Attól tartok, ennél több adatot nem találunk a fedélzetén.

– Ez is elég lesz – lépett oda az asztalhoz és vette fel az adatkártyát Disra. – Hová megy?

– Dorja kapitánnyal tartok, amíg felkíséri a delegációt a hangár-
ból – válaszolta Tierce. – Már alig várom, hogy láthassam a híres
tárgyalási képességeit.

Azzal a választ meg sem várva kilépett az ajtón.

– És hogy megtudja, a Császári Testőr és a szélhámos vajon elbol-
dogul-e a moff nélkül? – morogta Disra hangosan utána.

Valószínűleg. De rendben van. Hadd figyelje csak – és figyelje
Flim is, ha akarja. Majd meglátják. Mire a kroctari küldöttség ha-
zaindul, mind a ketten teljes mértékben meg lesznek győződve ar-
ról, hogy Disra nemcsak egy fáradt, öreg politikus, akinek valahogy
kicsúszott a kezéből ragyogó terve. Rá fognak jönni, hogy létfontos-
ságú tagja a triumvirátusuknak, és nem fog csak úgy eltűnni a hát-
térben. Különösen most nem, hogy a végső győzelem biztosítéka
szinte már a kezükben van.

Ő indította el ezt az egészet; és az Uralkodó vérére, végig is fog-
ja csinálni!

Sugárvetőjét eltette rejtett tokjába, az adatkártyát becsúsztotta az
adattáblájába, és olvasni kezdett.

A Tyrannic birodalmi csillagromboló hídjáról egyetlen bolygót
sem lehetett látni. Se aszteroidákat, se hajókat, se csillagokat. Sem-
mit, csak a mindent beborító, átható feketeséget.

Eltekintve egyetlen ponttól. Jobb oldalon, Nalgol kapitány sze-
me előtt, alig láthatóan derengett egy piszkosfehér kis korong. Az
üstökösnek, mely mellett a Tyrannic haladt, az ezüstös feje, a hajó
álcázóernyőjén keresztül.

Már egy hónapja repültek így, teljesen vakon és süketen a világ-
egyetemre, elszigetelt létükben.

Nalgnak ez nem jelentett igazi problémát. Kadétidejét a Biro-
dalom egyik legtávolabbi megfigyelőállomásán töltötte, így nem za-
varta, hogy semmit sem látott az ablakon kinézve. Ám a legénység
nem minden tagja bizonyult olyan keménynek, mint ő. A videókra
és a harcszimulátor-termekre háromszoros terhelés nehezedett az
utóbbi napokban, és a kapitány olyan pletykákat is hallott, melyek
szerint a kutatóhajók pilótáinak hatalmas összegeket ajánlottak fel,
hogy magukkal vigyenek egy-két utast a sötétségen túli űrbe.

A Birodalom fénykorában a csillagrombolók legénysége a galaxis elitjéből került ki. A dicsőséges napok azonban leáldoztak; és ha valami nem történik hamarosan, Nalgolnak komoly személyzeti problémákkal kell szembenéznie.

Odakint éles fény villant fel a bal felső kvadránsban. Legalábbis viszonylag éles: az egyik, gondosan ütött-kopott bányavontatónak álcázott kutatóhajó hajtóművének izzása. Nalgol követte tekintetével, ahogy körpályát leírva eltűnt a nyílhegy alakú orr alatt a hangárfedélzet irányában.

Nem, az áthatolhatatlan sötétség a legkevésbé sem zavarta. Mégis be kellett ismernie magának, hogy jó érzés volt egy pillanatra kitágítani a látókörét.

Lépések hangzottak fel a parancsnoki folyosón.

– Előzetes jelentés a kettes szondától, uram – közölte Oissan hírszerző parancsnok olyan hangon, ami mindig arra emlékeztette Nalgolt, mint amikor valaki cuppant a szájával. – A Bothawui körül keringő hadihajók száma ötvenhatra emelkedett.

– Ötvenhatra? – visszahangozta Nalgol, elvéve a másiktól az adatablát és átfutva a számokat. Ha jól emlékszik a tegnapi jelentésre...
– Négy új diamala hajó?

– Három diamala, egy mon kalamári – válaszolta Oissan. – Valószínűleg a két napja érkezett hat opquis ellensúlyozására.

Nalgol nem talált szavakat, csak a fejét csóválta döbbenetében. Kezdetben néma, ám komoly kételyei voltak az egész küldetéssel kapcsolatban – hogy a bothaiak bolygója bármiféle katonai tevékenység központjává válhat, nem is beszélve ilyen nagyságrendű összetűzésről... Azonban láthatólag maga Thrawn főadmirális dolgozta ki a tervet; és átkozott legyen, ha az öreg vörösszeműnek nem lett megint igaza!

– Nagyszerű – mondta Oissannak. – Két óra múlva várom a kettes szonda teljes jelentését.

– Értettem, kapitány. – Oissan láthatóan tétovázott. – Nem szeretném a felső vezetés dolgába ütni az orromat, uram, de ahhoz, hogy megfelelően lássam el a munkámat, bizonyos pontokon tudnom kellene, mi is folyik odakint valójában.

– Bárcsak segíthetnék, ezredes – válaszolta Nalgol őszintén. – De én magam sem tudok sokat.

– Ön azonban különleges eligazítást kapott Thrawn főadmirális-tól Disra moff palotájában, nem? – makacskodott a másik.

– Nem nevezném eligazításnak – húzta el a száját Nalgol. – Lényegében csak kiosztotta a feladatokat, és azt mondta, bízunk benne. A mi szerepünk egyszerű – biccentett az üstökös és a mellette álcázva repülő másik két csillagromboló felé –, kivárjuk, míg azok a hajók a lehető legjobban legyengítik egymást és a bolygót, aztán kijövünk az ernyők mögül, és végzünk velük.

– A Bothawuival nem lesz könnyű elbánni – jegyezte meg Oissan szárazon. – Kétlem, hogy a bothaiak leszerelték volna a planetáris pajzsrendszerüket. Utalt rá Thrawn, hogy ezzel mit akar kezdeni?

– Előttem nem – válaszolta Nalgol. – Ám a körülményeket tekintve hajlamos vagyok feltételezni, hogy tudja, mit csinál.

– Feltételezni – morogta Oissan. – Kíváncsi lennék, hogyan intézte el, hogy ennyi hajó idegyűljön.

– Valószínűleg az a szóbeszéd lehet a magyarázat, amit a törvényen kívüli barátaitól hallott, mielőtt felhúztuk volna az álcázóernyőt – vélte Nalgol. – Nevezetesen, hogy néhány bothai is belekeveredett a Caamas elpusztításába.

– Amiatt lenne ez a felhajtás? – tamáskodott Oissan. – Ennyi év után?

– Az idegenek ennél furcsább dolgok miatt is képesek öltre menni – emlékeztette Nalgol megvetően lebiggyesztett szájjal. – És a kinti helyzet azt bizonyítja, hogy Thrawn a legérzékenyebb pontjukon csiklandozta meg őket.

– Valóban úgy tűnik – ismerte el Oissan. – Honnan fogjuk tudni, hogy mikor szüntessük meg az álcázást és lendüljünk támadásba?

– Azt hiszem, elég egyértelmű lesz, ha elkezdődik a küzdelem – felelte Nalgol szárazon. – Egyébként pedig Thrawn az utolsó üzenetében azt mondta, hogy hamarosan a Bothawuira érkezik egy birodalmi diverzáns egység, ami rendszeresen ellát majd minket adatokkal szikratávíron keresztül.

– Az hasznos lesz – bólintott Oissan gondterhelten. – Természetesen, ismerve Thrawnt, valószínűleg akkorra időzítette a csatát, amikor az üstökös a legközelebb lesz a bolygóhoz, hogy a lehető legnagyobb hasznot húzzuk a meglepetésből. Azaz körülbelül egy hónap múlva.

– Igen, ebben lehet valami – helyeselt Nalgol. – Bár fogalmam sincs, hogyan fogja rávenni azokat odakint, hogy tartsák magukat ehhez a szigorú időrendhez.

– Nekem sincs – mosolyodott el Oissan mereven. – Valószínűleg ezért ő a főadmirális, és nem mi.

Nalgol viszonozta a mosolyt.

– Valóban – ismerte el, s a beismeréssel saját kételyeinek egy újabb rétege is szertefoszlott. Igen, Thrawn már bizonyított a múltban. Sokszor, nagyon sokszor. Akárhogy is működött a mágiája, működött.

És Thrawn zsenijének a varázslata alatt a Birodalom vissza fogja szerezni azt, ami őt illeti. Nalgolt pedig igazából csak ez érdekelte.

– Köszönöm, ezredes – adta vissza a másiknak az adattáblát. – Visszatérhet a feladataihoz. Illetve... előbb kérdezze meg a kutatóhajók parancsnokát, hogy fel tudnánk-e emelni a repülések számát napi kettőre anélkül, hogy túlságosan felhívnánk magunkra a figyelmet.

– Igenis, uram – biccentett Oissan egy újabb feszes mosoly kíséretében. – Hiszen nem szeretnénk lemaradni a nagy belépőnkről.

Nalgol ismét visszafordult a feketeség felé.

– Nem fogunk – ígérte halkán. – Mi aztán nem.

Második fejezet

Valahonnan az elméje legmélyéről kitartó füttyögés érkezett; és Luke Skywalker egy zökkenéssel kiemelkedett a Jedik hibernációs transzából.

– Oké, Artu – szólt oda a droidnak, miközben legördült a priccséről és körülnézett. Helyes; Mara Jade hajóján van, a Jade's Fire-en, és a Nirauan-rendszer felé tart. Ahol Mara két héttel korábban eltűnt.

– Oké, ébren vagyok – tette hozzá, megfeszítve kéz- és lábujjait, várva, hogy újra meginduljon a nyáltermelés a szájában. – Már majdnem odaértünk?

A droid igenlően trillázott egy sort, míg Luke felhúzta csizmáját. A pilótafülke felől csipogás csatlakozott a trillázáshoz. A forrása Mara Vivan pilótadroidja volt, aki azóta vezette a Fire-t, mióta Luke és Artu a durooni találkozási pontnál a fedélzetre lépett, s aki mindaddig nem mutatkozott hajlandónak bármelyiküket is odaengedni a műszerekhez.

A túlzott óvatosságra azonban hamarosan nem lesz már szüksége.

– Artu, menj vissza a dokkolókapuhoz, és győződj meg róla, hogy az X-szárnyú készen áll a felszállásra – utasította Luke a kis droidot, miközben ő maga a pilótafülke felé indult. – Bemegyünk.

Egy perc múlva már a Fire pilótaülésében ült, még egyszer utoljára szemügyre véve a kezelőszervek és képernyők elrendezkedését. Vivan droid most nem akadékoskodott; talán felismerte Luke arcán azt a kifejezést, amit épp elégszer láthatott már Maráén.

– Állj készenlétben! – szólt oda neki Luke, megmarkolva a kormányrudat. A számláló elérte a nullát, és a Jedi előretolta a hiperhajtómű szabályozókarját. A csillagok fényes csíkjai összezsugorodtak, és ők megérkeztek.